

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a Mgr. Heleny Konečné ve věci žalobce **R. K.**, zast. JUDr. Rudolfem Skoupým, advokátem ve Svitavách, Soudní 1, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Hradci Králové**, se sídlem v Hradci Králové, Horova 17, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2011, čj. 3794/11-1300-608554, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. června 2011, čj. 3794/11-1300-608554, s e z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 7 760 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal zrušení shora identifikovaného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jeho odvolání do dodatečného platebního výměru na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období 2. čtvrtletí roku 2006.

Napadenému rozhodnutí vytkl rozpor se zákonem č. 280/2009 Sb., daňovým řádem (dále jen „daňový řád“), neboť dle jeho názoru žalovaný rozhodl na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a z nedostatečných skutkových zjištění vyvodil nesprávné závěry.

Za předmět sporu označil žalobce dvě skutečnosti, a to datum uskutečnění zdanitelného plnění a rozsah zdanitelného plnění.

Žalobce přisvědčil názoru, že k uskutečnění zdanitelného plnění dojde ve smyslu ust. § 21 odst. 7 písm. a/ zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) dnem převzetí a předání díla nebo jeho části. Uvedl, že v daném případě byla dne 6. 1. 2004 uzavřena smlouva o dílo mezi žalobcem jako zhotovitelem a Mgr. M. P. jako objednatelem, když předmětem díla byly stavební práce na rekonstrukci rodinného domu v Rychnově nad Kněžnou, Dlouhá Ves čp. 83. Žalobce vyslovil nesouhlas se skutkovým závěrem žalovaného, že zápisem o předání a převzetí stanovíště a hotového díla ze dne 26. 4. 2006 byla předána objednateli dílčí část prací a k tomuto dni došlo i k uskutečnění zdanitelného plnění. Žalobce upozornil, že žalovaný přehlédl, že tento zápis nebyl sepsán mezi objednatelem a žalobcem jako zhotovitelem, ale mezi Mgr. M. P. a společností RIMA s.r.o. Tato právnická osoba uzavřela totiž dne 5. 5. 2006 s Mgr. M. P. smlouvu o dílo, jejímž předmětem byla kompletní rekonstrukce domu Dlouhá Ves čp. 83. Tento listinný důkaz proto nemůže sloužit jako podklad pro dané daňové řízení. Žalobce má naopak zato, že listinnými důkazy – fakturami prokázal, že stavební práce provedl v roce 2004 v hodnotě 335 088 Kč bez DPH a DPH z těchto faktur odvedl již v roce 2004. Žalovaný dle žalobce tak nemá žádný relevantní důkaz o tom, že by v roce 2006 došlo k předání či převzetí díla objednatelem Mgr. M. P. a žalobcem jako zhotovitelem.

Pokud jde o rozsah zdanitelného plnění, žalovaný vycházel z částky 3 456 829,28 Kč bez DPH s tím, že dle smlouvy o dílo ze dne 6. 1. 2004 byla mezi objednatelem a žalobcem sjednána cena díla ve výši 3 473 000 Kč. Žalovaný přitom čerpal při stanovení ceny díla ze znaleckého posudku znalce M. H. předloženého v důkazním řízení žalobcem. Žalobce upozornil, že z tohoto důkazu však v žádném případě nevyplývá, že by tyto stavební práce prováděl žalobce anebo někdo jiný. Ze znaleckého posudku vyplývá, že veškeré práce dle smlouvy o dílo musely být provedeny do 9. 6. 2004, kdy došlo ke kolaudaci bytové jednotky a po tomto datu již žalobce žádné další práce na objektu nevykonával. Tato skutečnost vyplývá i ze svědecké výpovědi Mgr. M. P., která uvedla, že z důvodu nedostatku finančních prostředků byl rozsah prací na zbudování bytové jednotky omezen na částku 350 000 Kč a smlouva o dílo ze dne 6. 1. 2004 tak byla ústně změněna co do rozsahu a ceny díla tak, že žalobce provede práce v rozsahu maximálně 350 000 Kč. Zbytek prací byl Mgr. P. prováděn svépomocí, což potvrdil i svědek J. K.. Pokud tedy žalovaný dospěl k závěru, že základem daně je cena díla ve výši 3 456 829,28 Kč, pak dle žalobce nemá tento závěr oporu v provedeném dokazování. Správce daně totiž úplně pominul, že smlouva o dílo ze dne 6. 1. 2004 byla změněna, předmět díla byl omezen a žalobce tudíž nemohl provést práce za původně sjednanou cenu. Žalovaný navíc pominul, že ze stavebního povolení ze dne 16. 3. 2003 vyplývá, že stavba byla povolena jako svépomocná. Žalovaný navíc neprovedl výslech svědků, kamarádů, a sousedů, kteří Mgr. M. P. při stavbě svépomocí pomáhali.

Žalobce namítl rovněž nezákonný postup žalovaného při vypracování a projednání zprávy o daňové kontrole. Žalobce se totiž k předběžným závěrům daňové kontroly vyjádřil písemným přípisem ze dne 28. 6. 2010. Správce daně v předběžných výsledcích daňové kontroly dospěl k závěru, že žalobce převzal na dílo zálohy ve výši 1 170 000 Kč a jejich výše tak měla odpovídat provedeným stavebním pracím. Žalobce k tomu ve svém přípise upozornil, že předmětné zálohy převzal až koncem roku 2006, tedy poté, co ukončil činnost, další práce již jím nebyly prováděny, neboť je realizovala firma RIMA s.r.o., proto žalobce následně poskytnuté zálohy vrátil, neboť se nejednalo o cenu díla za práce provedené, ale o zálohy na budoucí možné práce, které však nebyly provedeny. K tomu žalobce navrhl výslech Mgr. M. P.. Žalobce upozornil, že při následném ústním jednání byla zástupci žalobce předložena nová zpráva o daňové kontrole, která již shora uvedenou problematiku poskytnutých záloh neřešila. Uváděla zcela nové skutečnosti a z nich vyplývající skutkové a právní závěry. Správce daně tak již nevypočítal dodatečnou daňovou povinnost z přijatých záloh, ale použil jinou argumentaci, a to smlouvu o dílo a znalecký posudek. Současně s touto zprávou o daňové kontrole byl žalobci předložen i dodatečný platební výměr ze dne 20. 10. 2010. Žalobce se tak cítil být zkrácen na svých právech, když mu byla upřena možnost reagovat na nové skutkové a právní závěry správce daně obsažené v nové zprávě o daňové kontrole předložené mu 20. 10. 2010.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že smlouva o dílo byla uzavřena, tudíž je jednoznačné, že datum uskutečnění zdanitelného plnění je nutno posoudit podle ust. § 21 odst. 7 písm. a/ zákona o DPH. Datum kolaudace je nerozhodné, stejně jako ve znaleckém posudku uváděná skutečnost, že rozsah prací k datu 9. 6. 2004 a 26. 4. 2006 je stejný. Žalovaný tak nesouhlasil s námitkou, že správce daně vytrhl údaje uvedené ve znaleckém posudku z celkového kontextu. Žalovaný konstatoval, že zápisem o předání a převzetí stanoviště a hotového díla ze dne 26. 4. 2006 byla předána objednateli dílčí část prací na zakázce – smlouva o dílo Petrová/2004. K tomuto dni došlo ve smyslu shora vzpomínaného ustanovení k uskutečnění zdanitelného plnění a následně ke vzniku povinnosti daň přiznat.

K rozsahu zdanitelného plnění pak žalovaný uvedl, že cena za dílo byla nasmlouvána ve výši 3 456 829,28 Kč, přičemž bylo ujednáno, že tuto smlouvu lze měnit pouze písemnými dodatky. Žádný dodatek žalobce nepředložil, správce daně jej vyzval, aby prokázal výši uskutečnění zdanitelného plnění. V odpovědi na výzvu ze dne 25. 9. 2009 žalobce uvedl, byly provedeny dokončovací práce na odstranění kolaudačních závad a nedodělků, k čemuž doložil fakturu na částku 10 100 Kč. Přitom správce daně zjistil, že žalobce v průběhu roku 2006 přijal od Mgr. P. platby v celkové částce 1 170 000 Kč a do protokolu uvedl, že se jedná o zálohy na stavební práce na předmětné zakázce. K celkové nasmlouvané částce dle smlouvy o dílo se žalobce nevyjádřil. V následné odpovědi v rozporu s předchozím tvrzením uvedl, že finanční částka ve výši 1 170 000 Kč byla poskytnuta jako záloha na budoucí možné práce na předmětné nemovitosti a tyto zálohy žalobce v průběhu roku 2008 vrátil.

Na základě ústní dohody došlo dle vyjádření žalobce k omezení rozsahu díla z důvodu provádění prací svépomocí. Žalovaný zdůraznil, že tato tvrzení, která byla v rozporu s obsahem smlouvy o dílo, žalobce nikterak nedoložil. Žalobce předložil pouze znalecký posudek. Z něho žalovaný dovodil, že hodnota prací oceněná znalcem odpovídala předmětné smlouvě o dílo. K žádosti správce daně, aby žalobce prokázal tvrzení o prováděných svépomocných pracích, navrhl žalobce výslech svědkyně Mgr. P.. Správce požadoval dále předložení všech listin týkajících se nákupu materiálu a služeb na kompletní rekonstrukci domu. Mgr. P. uvedla, že z důvodu nedostatku finančních prostředků byl rozsah prací omezen na 350 000 Kč a stavba dále probíhala svépomocí. Svá tvrzení nedoložila žádnými důkazy, konstatovala, že žádné doklady nemá. Uvedla jména tří osob, jež měly při rekonstrukci pomáhat, jejich bližší identifikaci však neprovedla. Správce daně vyslechl svědka J. K., který prováděl stavební dozor. Ten uvedl, že na stavbě se objevovala spousta mladých brigádníků, žalobce jim řekl, co mají dělat, jednalo se asi o kamarádkou výpomoc, všichni se znali. Mgr. P. viděl na stavbě občas. Výslech dalších osob žalobce nenavrhl. K tomu žalovaný uzavřel, že svědecká výpověď J. K. a podepsaný předávací protokol potvrdily, že práce prováděl firma žalobce a považoval za nerozhodné, zda ten na tyto práce někoho najímal. Žalovaný přitom odmítl námitku, že z fotodokumentace je zřejmé, že stavbu neprováděla firma žalobce.

Při nařízeném jednání odkázal zástupce žalobce na obsah žaloby a tam uvedených žalobních námitek. Poté stručně popsal skutkový stav věci s tím, že dle předávacího protokolu ze dne 26. 4. 2006 je nepochybné, že objednatelka stavby Mgr. P. tímto dnem předala stavbu, resp. staveniště společnosti RIMA s. r. o. Soud zástupci žalobce uložil, aby mu nejpozději do 27. 2. 2012 tento zápis, který vzpomíná v žalobě i v ústním přednesu, včetně listiny, která potvrzuje předání tohoto zápisu správci daně, předložil. Pověřené pracovníci žalovaného soud uložil, aby ve stejné lhůtě předložila soudu originál zápisu ze dne 26. 4. 2006, který je součástí správního spisu ve fotokopii. K dotazu soudu zástupce žalobce uvedl, že pokud se v žalobě hovoří o pracích do výše 350 000 Kč, které žalobce na uvedené stavbě odevzdal, tyto byly předány, převzaty a zdaněny v roce 2004 právě v této zmíněné výši. V roce 2006 žalobce již žádné práce na zmíněné stavbě neprováděl. V roce 2006 žalobce na zmíněné stavbě neuskutečnil žádné zdanitelné plnění. Pouze, jak sám uvedl dne 21. 9. 2009 písemně na výzvu správce daně, v roce 2006 prováděl dokončovací práce na odstranění kolaudačních závad nedodělků bytu. Odkázal přitom na fakturu č. 2005518, která je součástí spisu žalovaného. K výzvě soudu předložil zástupce žalobce smlouvu o dílo ze dne 6. 1. 2004 nadepsanou jako „Petrova/2004 na provedení stavebního díla“.

Pověřená pracovnice žalovaného odkázala při nařízeném jednání na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a vyjádření žalovaného k žalobě. Dále k věci uvedla, že podle smlouvy o dílo ze dne 6. 1. 2004 byla dohodnuta i výše

plnění. Zároveň je ve smlouvě ustanovení, dle něhož lze smluvně dohodnuté podmínky měnit pouze písemným dodatkem k této smlouvě a takový nebyl předložen a zřejmě ani vyhotoven, jak vyplývá z prohlášení účastníků smluvního vztahu. Proto žalovaný a před ní i správce daně vycházeli z ceny dohodnuté v uvedené smlouvě a tu vzali za základ pro výpočet daně. K absenci písemného dodatku ke smlouvě zástupce žalobce uvedl, že k takové dohodě došlo, což potvrdila Mgr. P. ve své výpovědi a taková ústní dohoda je tedy prokazatelná a její oprávněnost je podpořena judikaturou soudu, která změnu písemné smlouvy, formou ústních dodatků připouští. Ze změny smlouvy vyplývá, že cena prací, které pro Mgr. Petrovou odevzdal žalobce, a to již v roce 2004, činila 335 000,-- Kč účtovaných čtyřmi fakturami ve stejném roce. Tyto závěry potvrzuje i znalecký posudek M. H.. Pokud žalovaný vycházel pouze z písemné smlouvy a nevzal v úvahu všechny další provedené důkazy, nepostupoval v souladu se zákonem a je na místě jeho rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších právních předpisů (dále jen „s.ř.s.“) a usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu i žaloby samotné je zřejmé, že žalobce, jako zhotovitel, uzavřel dne 6. 1. 2004 s Mgr. M. P., jako objednatelem, smlouvu o dílo na stavební práce a kompletní rekonstrukci rodinného domu v Rychnově nad Kněžnou, Dlouhá Ves 83, přičemž cena za dílo byla sjednána ve výši 3 473 000 Kč. Ze skutkových okolností dále vyplynulo, že správce daně zahájil u žalobce daňovou kontrolu, v jejímž průběhu předložil žalobce zápis ze dne 26. 4. 2006 o předání a převzetí staveniště a hotového díla, v němž byl identifikován název díla (stavba čp. 83 Dlouhá Ves), jako zhotovitel byl uveden žalobce a jako objednatel, investor Mgr. M. P.. Dále bylo konstatováno: „Převzato staveniště. Po kompletním dokončení stavby včetně odstranění závad a nedodělků bude stavba předána investoru.“ Z tohoto listinného důkazu správce daně a následně i žalovaný dovodili, že k předmětnému datu byla objednateli předána část prací na zakázce vyplývající ze smlouvy o dílo a že k předmětnému datu došlo k uskutečnění zdanitelného plnění. S tímto názorem se krajský soud neztotožnil.

Jak vyplývá z ust. § 21 odst. 7 písm. a/ zákona o DPH, zdanitelné plnění se považuje, při zdanitelném plnění uskutečněném podle smlouvy o dílo, za uskutečněné dnem převzetí a předání díla nebo jeho části. V daném případě tedy krajský soud šetřil, obdobně jako žalovaný, k jakému dni došlo ze strany žalobce jakožto zhotovitele, k předání díla. Shora prezentovaný předávací protokol, který je dle správce daně i žalovaného dokladem o předání a převzetí díla nepochybně označuje žalobce za zhotovitele díla a Mgr. P. za objednavatele a investora, jeho obsah je však dále neurčitý a nejasný. Není z něho dovoditelné, jaké skutečné práce vlastně byly provedeny a hlavně, kdo a komu staveniště předával. Předmětný protokol totiž používá pro interpretaci úkonů týkajících se převzetí

stanoviště trpný rod. Není tedy zřejmé, zda toto stanoviště předávala Mgr. P., jako objednavatel a investor, žalobci, jako zhotoviteli, k provádění stavebních prací, či zda naopak žalobce předával staveniště Mgr. P. po dokončení díla. Pokud se však v kolonce „stav staveniště“ hovoří dále, že „po kompletním dokončení stavby včetně odstranění závad a nedodělků bude stavba předána investoru“, lze z tohoto textu dovozovat, že staveniště bylo předáno před provedením díla za účelem provedení prací, neboť pak měla být „stavba předána investoru“. Z obsahu předmětné listiny tak krajský soud dovozuje, že jej nelze považovat za důkaz o předání díla žalobcem a tudíž ani den 26. 4. 2006 tak nelze považovat za den uskutečnění zdanitelného plnění. Hodnocení žalovaného o uskutečnění zdanitelného plnění zpochybňuje žalobce podanou žalobou. V ní však konstatuje, že zápis o předání díla nebyl sepsán se žalobcem, jakožto zhotovitelem, nýbrž se společností RIMA s.r.o. Z obsahu správního spisu bylo zřejmé, že se žalobce odvolával na důkaz, který v něm nebyl založen. Proto jej krajský soud vyzval k jeho předložení. Z uvedené listiny pak vyplynulo, že její obsah je totožný s obsahem shora konstatované listiny o předání staveniště vyjma uvedení zhotovitele (zde byla namísto žalobce opravdu uvedena společnost RIMA s.r.o.) a data předání (zde bylo místo 26. 4. 2006 uvedeno datum 1. 5. 2006). Nejasnosti týkající se výkladu obsahu této listiny však jsou totožné jako v případě prvního předávacího protokolu, jenž měl správce daně k dispozici již v průběhu daňové kontroly a který pak ve zprávě o jejím ukončení hodnotil. Nicméně je nepochybné, že ani tento předávací protokol tak nemohl vnést do předmětu sporu jasno. Žalobce při jeho předložení zdůraznil, že správce daně musel mít tento doklad při daňové kontrole k dispozici.

Za takto nastoleného důkazního stavu může krajský soud pouze konstatovat, že výsledek důkazního řízení provedeného správcem daně nemůže vést k závěru, že se zdanitelného plnění uskutečnilo k datu 26. 4. 2006. Nebylo totiž zjištěno, kdy k předání díla žalobcem vůbec došlo, když předávací protokol ze dne 26. 4. 2006 je důkazem nejasným a možno říci i zmateným. Tato okolnost nemohla být prokázána ani dalším listinným důkazem – předávacím protokolem vzpomínaným žalobcem v podané žalobě, který si soud pro dokreslení celého případu vyžádal.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že správce daně ani žalovaný neprokázali, že by se zdanitelné plnění mohlo uskutečnit k datu 26. 4. 2006. Průběh důkazního řízení dokonce nesvědčí ani ve prospěch závěru, že by se zdanitelné plnění na základě shora vzpomínané smlouvy o dílo vůbec uskutečnilo. Skutkové okolnosti ohledně předání díla musí být proto znovu předmětem důkazního řízení a žalovaný tak musí svůj závěr, že žalobci vznikla povinnost přiznat daň na výstupu, zákonně prokázat.

Za této situace, kdy není najisto postaveno, zda se zdanitelné plnění uskutečnilo, neboť správce daně a žalovaný neunesli za takto nastolené důkazní situace důkazní břemeno, není ani důvodné, aby se soud zabýval námitkou dotýkající se rozsahu zdanitelného plnění. Pouze na okraj proto k této žalobní námitce uvádí, že lze přisvědčit žalobní námitce, dle níž z předloženého znaleckého

posudku nelze dovodit, že by rozsah zdanitelného plnění odpovídal ceně uvedené znalcem. Žalovaný k částce, jež měla činit předmět daně, sice dospěl na základě hodnocení nejen tohoto listinného důkazu, ale i výpovědi svědka J. K., nicméně krajský soud má zato, že tato svědecká výpověď může sice vyvolávat pochybnosti o tom, že by některé stavební práce mohly být prováděny svépomocí, nicméně jednoznačně neprokazuje, že by tyto práce byly provedeny pouze žalobcem či jeho zaměstnanci. Lze tak uzavřít, že i v případě stanovení rozsahu zdanitelného plnění bylo důkazní řízení ze strany správce daně i žalovaného provedeno ne zcela dostatečným způsobem a jeho výsledek tak nemůže svědčit ve prospěch závěru, že základ daně z přidané hodnoty byl stanoven ve výši odpovídající požadavkům zákona o DPH.

Krajský soud proto napadené rozhodnutí zrušil ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, v němž bude vázán shora vysloveným právním názorem.

Za nedůvodnou označil krajský soud žalobní námitku dotýkající se postupu žalovaného při vypracování a projednání zprávy o daňové kontrole.

Krajský soud má zato, že tento procesní postup správce daně odpovídal požadavkům kladeným na něho zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů. Nelze přisvědčit názoru, že žalobci byla upřena možnost reagovat na nové skutkové a právní závěry správce daně obsažené v nové zprávě o daňové kontrole předložené mu dne 20. 10. 2010. Z obsahu správního spisu totiž vyplynulo, že žalobce byl s výsledky zjištěnými při daňové kontrole seznámen dne 20. 5. 2010, kde zástupce žalobce konstatoval, že se k těmto výsledkům vyjádří písemně do 14 dnů. Jeho vyjádření bylo správci daně doručeno dne 30. 6. 2010. Další protokol o projednání výsledků daňové kontroly byl s žalobcem sepsán dne 20. 10. 2010. Při tomto ústním jednání reagoval správce daně na vyjádření žalobce doručené mu dne 30. 6. 2010 s tím, že v mezidobí vyhověl jeho požadavku a provedl výslech svědkyně Mgr. M. P.. Konstatoval, že na základě hodnocení tohoto důkazu v kontextu s důkazy dalšími provedl úpravu textu zprávy o daňové kontrole a to v jejím bodě 2.3.2.2. Z textu zmíněného protokolu je rovněž patrné, že zástupce žalobce byl s takto upraveným textem zprávy o daňové kontrole seznámen. K tomu zástupce konstatoval, že po projednání se žalobcem vyjádří své stanovisko v případném odvolání. Nelze tedy přisvědčit žalobní námitce, že žalobce neměl možnost reagovat na nové skutkové a právní závěry správce daně. Je naopak nesporné, že žalobce tuto možnost měl a v podstatě jí využil až podáním odvolání proti dodatečnému vyměření daňové povinnosti.

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho

důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byl zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,-- Kč a odměna zástupce a jeho režijní výlohy. Odměna za zastupování se u soudních řízení dle s.ř.s. stanoví podle zásad pro mimosmluvní odměny, tedy podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif). Zástupce učinil 2 úkony právní služby po 2.100,-- Kč (§ 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu). Dále krajský soud přiznal žalobci nárok na úhradu 2 režijních paušálů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu po 300,-- Kč. To vše včetně DPH. Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v celkové výši uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. února 2012

Mgr. Marie Kocourková
předsedkyně senátu